

Men det allerbedste vil jo være, at den gode madordning er for alle børnene og ikke kun for dem, hvis forældre har råd til at betale.

Vi risikerer altså og specielt i Københavns Kommune med de mange nedskæringer, der løbende er dér, at der bliver så høj en brugerbetaling mange steder og så dårlige vilkår, at vi får den opdeling mellem forskellige institutioner, som ordførerne under en tidligere debat var bange for at få.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil gerne sige tak for debatten og for de mange synspunkter om forældrebetalte madordninger, der er kommet frem, og ikke mindst også for den overvejende støtte, der var til forslaget.

Der er tale om en genfremsættelse af et tidligere lovforslag, og man kan sige, at det på mange måder var de samme elementer, som ikke så overraskende var indeholdt i debatten i dag.

Som sagt var der en generel opbakning til, at der serveres sund mad i daginstitutionerne. Jeg tror i det hele taget, at temaet sund mad ikke mindst i forbindelse med børn og unge er et tema, som vi kommer til at beskæftige os ganske meget med i de kommende år. Der er klart en udvikling her i landet i retning af, at børnene og de unge ikke får tilstrækkelig sund mad, at de spiser og drikker for meget, som er for sukkerholdigt, og at der dermed også er en tendens til et stigende antal overvægtige børn og unge.

Det er synd for den enkelte. Det går ud over trivselen og kvaliteten i vedkommendes liv. Det er også et samfundsøkonomisk problem, så det er et problem, vi også kommer til at arbejde med ud fra mange forskellige vinkler, herunder at vi fremsætter et forslag som det her, der skal forbedre mulighederne for madordninger i børneinstitutionerne.

Der er så delte meninger om, om forældrene skal betale for madordningerne ud over den almindelige daginstitutionsbetaling, og om det er de enkelte forældre, der bestemmer, om deres børn skal være omfattet af madordningerne, eller om de generelt skal omfatte alle børn.

Jeg kunne måske nok savne, at nogle af kritikerne havde sat lidt mere fokus på, at der med lovforslaget også bliver fjernet nogle af de barrierer, som forældrene har oplevet at der er med hensyn til at få etableret nogle velfungerende forældrebetalte madordninger.

Til de bekymringer, der er fremhævet her i dag, vil jeg starte med at sige, at fru Line Barfoed

nærmest beskriver det her forslag, som om det var dets formål, at der skulle ende med at sidde nogle få børn – de fattige børn – som ikke kunne få mad, der skulle se på, at alle de rige børn spiste den gode mad.

Ja, faktisk spurgte fru Line Barfoed, i fuldt alvor må jeg gå ud fra, om det var sådan, at det skulle indeholdes i de pædagogiske udviklingsplaner, at man sådan skulle lære, hvorfor der er fattige børn, der skal se på, at de andre spiser.

Når man hører fru Line Barfoed fremstille virkeligheden på den måde, er det lige før, man tror, at fru Line Barfoed er kommet flyvende her til i en tidsmaskine fra det 15. århundrede og er landet midt i Folketingssalen her i dag uden overhovedet at vide, hvad det er for et samfund, der er uden for dørene. Det forholder sig jo ikke sådan i verden, som fru Line Barfoed beskriver det.

Kl. 18.30

Jeg noterede mig, at både Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre delte den samme bekymring, men lagde op til en drøftelse under udvalgsbehandlingen af, om man kunne finde en løsning. Jeg vil da godt sige, at det da også er noget, jeg har tænkt over, når jeg har vurderet den her tanke og forslaget. Er det nu sådan, at det kan få en social slagside, som ikke er acceptabel? Det synes jeg da bestemt er noget, vi skal overveje.

Men det skal afbalanceres af, at det i hvert fald i regeringen er udgangspunktet, at forældrene altså har ansvaret for, at børnene får noget ordentlig mad, og jo mere vi lader det offentlige gå ind og betale for f.eks. børnenes mad, jo mere fjerner vi også ansvaret.

Jeg synes, at det er en rigtig tankegang, at vi gør, hvad vi kan for at stimulere fornuftige madordninger i daginstitutionerne og også meget gerne i skolerne, men at de er baseret på det grundvilkår, at det er forældrene, der finansierer den mad, børnene skal have. Det er jo også sådan, det er, når der ikke er madordninger. Så betaler forældrene selv for madpakken og for den mad, børnene i øvrigt spiser, så det er jo ikke sådan, at vi pålægger forældrene nogle omkostninger ved at sige, at de selv skal betale. Den balance må der være i det.

Jeg kan ikke på forhånd sige, om der kan være nogle løsninger. Jeg er ikke umiddelbart tilhænger af tanken om fripladser i den her forbindelse. Er der børn, som virkelig er i den situation, at forældrene ikke kan betale, kan jeg ikke se andet, end at det i første omgang vel egentlig